

»Vær er forbillede for de troende...« (1. Tim. 4,12)

Personsanseelse

Vor Herre Jesus kendte ikke til personsanseelse. Selv hans fjender bed mærke heri (Matt. 22,15-16). Herren var sanddru og uden frygt. Det kendetegner enhver, der er fyldt af Kristi Ånd, der ikke levner nogen plads til personsanseelse. Nogle eksempler:

Rige mennesker

Der kom engang en rig ung mand til Herren og spurgte ham om, hvad godt han skulle gøre for at arve evigt liv. »Hold budene,« sagde Herren, og den unge mand svarede: »Det har jeg holdt altsammen fra min ungdom af.« Jesus *fattede kærlighed til ham*, og bemærk, hvori hans kærlighed viste sig!

For det *første* tænkte han ikke: »Denne rige, unge, sympatiske mand må vi se at få med os. Hans penge kan gavne vor sag, og hans person vil drage mange andre til os.«

For det *andet* sagde Herren ikke et eneste smigrende ord til ham eller om ham.

Men han sagde: »Een ting mangler du; gå bort, sælg alt, hvad du har, og giv det (ikke til os, men) *til de fattige*. Så skal du have en skat i Himmelen; og kom så og følg mig« (Mark. 10,17-27).

Hvis en af vort lands rige, betydningsfulde og indflydelsesrige mænd kom til et af vore møder, hvad da?

Tænk, hvilket ry der går af vor forsamling, om han slutter sig til os! Tænk også, at vi aldrig med ham i ryggen vil få økonomiske problemer!

Falder vi for disse »fornuftige« tanker, viser vi ham en speciel opmærksomhed, som andre ikke får; vi viser personsanseelse, skønt det er synd og stemples af loven som overtrædelse. Vi afslører os selv som ynkelige kristne, der tror mere på en velhavende mands hjælp end på Guds. Og vi afslører, at vi dybest set dyrker både Mammon og Herren, hvilket er en umulighed, hvor meget vi end gør det, thi Herren lader sig ikke placere på lige fod med Mammon.

Mennesker med anden rigdom

Der er imidlertid andre »fordele« end rigdom. Der er f.eks. det at være ung. Gælder det ikke for enhver menighed om at få fat i de unge? Nej, det gælder overhovedet ikke om at få fat i nogen, være sig ung, ældre eller gammel, nogen velhavende og indflydelsesrig, noget kendt navn.

Kristus gjorde intet for at få fat i mennesker. Han *drog* dem imidlertid, men

uden smiger og personsanseelse. Man kan snarere sige, at han stødte mange fra sig. Tænk på, hvad han sagde til den rige unge mand og til ham, der ville følge ham, men først gå til sin faders begravelse. Og tænk på farisæerne og på alle dem, der syntes, hans tale var hård.

Hans dragelse oplevedes af mangfoldige som frastødende. Kun nogle små, ubetydelige mennesker lod sig drage. Nogle af dem var notoriske syndere og toldere i alle agtværdige menneskers bedømmelse.

Allerede før han blev korsfæstet for vor skyld, var det tydeligt, at hans dragelse ikke havde til hensigt at befæste noget menneske i dets egne meninger, opfattelser, smag og livssyn.

»Hvad der er født af kødet, er kød.« Det sagde han til den tiltalende Nikodemus. Ham ville han frelse. Men det kunne kun ske ved, at Nikodemus blev en ny mand, der levede et helt nyt liv. Nikodemus kunne ikke blive frelst på sine egne betingelser.

Herren vidste, at porten er snæver og vejen, der fører til Livet, smal. Han gjorde den ikke bredere og mere overkommelig for nogen. Derfor lokkede han intet menneske til at følge sig, men sagde klart og tydeligt, at ville nogen det, måttet han give afkald på sin egen vilje. Han gjorde intet for at »få kunder i butikken« (for at citere *Søren Kierkegaards* forfærdelige beskrivelse af kristelig virksomhed).

Han forkyndte det evige, uafkortede evangelium, vel vidende, at det ord er uantageligt, ja forargeligt i ethvert kødeligt øre. Han svækkede hverken sig selv eller Ordet gennem at vise personsanseelse under den ene eller anden form. Han forblev i Gud.

Sådan er Guds kærlighed. Derfor forstår den menneskelige kærlighed ikke Gud. Sådan er den guddommelige ydmyghed, men den opfattes som hovmod af den kødelige »ydmyghed«.

Det går så vidt, at vor Frelser siger til sine apostle: »Vil I også forlade mig?« Peters svar viser os, hvad der holdt dem fast hos Ham: »Herre, hvor skulle vi gå hen? Du har det evige livs ord!«

Det, der i sidste instans vil bevare os, er, om vi har øren, der kan høre. Har vi ikke det, vil vi gå en lettere vej, selvom vi fortsat påstår, at vi kan høre Herrens ord.

Hvad enten det er unge, ældre eller gamle, hvad enten det er velhavende eller fattige, hvad enten det er akademikere eller håndværkere, hvad enten det er arbejdsmænd eller kongelige, alle har de et

eneste dybt behov, som de næppe selv kender, men som Herren kender: øren, der kan høre og bevare det guddommelige evangelium, Ordet om Jesus Kristus og det som korsfæstet, Ordet om Guds veje og Guds tanker, som er Bibelens udtømmelige budskab.

Lad os tage os vel i vare for at forsøge at drage mennesker med »lettere« midler. Vi undgår da ikke at vise personsanseelse, og vi risikerer at gøre mere skade end gavn.

Ærbødighed

Apostelen Paulus formaner os til i menigheden at komme hverandre i forkøbet med at vise ærbødighed (Rom. 12,10), og i samfundet at vise dem, som vi er ære skyldige, ære (Rom. 13,7).

Hvis Droningen eller statsministeren kom til et af vore møder, ville vi vise dem skyldig ærbødighed, men ikke tilpasse evangeliet i mindste måde efter, hvad de helst vil høre.

Ærbødighed og personsanseelse er ikke det samme. I Guds åndelige hus, menigheden, bør de, der synes at være noget, skynde sig med at vise dem, der ikke synes at være noget, skyldig ærbødighed. Gør de ikke det, er de måske i færd med at vise nogle foretrukne en særlig anseelse, skønt det er at synde (Jakob 2,9).

Sandheden

Alle har syndet og fattes herligheden fra Gud. Det er sandheden. Den afslører, at intet menneske er mere værd for Gud end noget andet menneske.

Gud udvalgte det, der var dårskab for verden, for at gøre de viise til skamme; og det, der var svagt for verden, udvalgte Gud for at gøre det stærke til skamme; og det for verden foragtede, det, der ikke var noget, udvalgte Gud, for at gøre det, der er noget, til skamme (1. Kor. 1,27-28). Lad os se nøje til, at vi ikke står Gud imod og udvælger (søger at få fat i) dem, der netop er noget i verdens øjne, de kloge, viise, velhavende, indflydelsesrige, og således forråde evangeliet.

Kommer der nogle af de kloge, velhavende og indflydelsesrige blandt os, er det ikke et særligt plus for eller tilskud til forsamlingen, men et problem.

Problemet er, om de er rede til at tage den nederste plads i ærbødighed for alle dem, der virkelig intet er og som ville blive forbigået af enhver anden udvælgelse end den guddommelige.

Men problemet er også, om menighe-

den er, hvad den burde være: et åndeligt hus og et åndeligt præsteskab, der bringer åndelige ofre, velbehagelige for Gud.

Hvis den er det, er alle åndeligt vågne. De ulærde er åndeligt viise. De uopdragne er nu velopdragne. De dvaske er ivrige. De snakkesalige kan tie. Kort sagt: alle lever *et helt nyt liv* (Rom. 6,4). Hvis ikke det er således, har det kødelige menneske alt for stor plads. Da fattes menigheden noget væsentligt og afgørende, thi da besidder den ikke den dragende kraft, som

svarer til evangeliet.

Til selvransagelse

Til enhver af os i forsamlingen: Hvordan er vor daglige forbøn for vore trossøskende?

Hvordan er vor praktiske omsorg for dem? Hvordan går vi til Gudstjenester og møder? Er det med ansvar for Gudstjenesten eller mødet? Går vi for at tjene eller for at lade os tjene? Går vi for at være med til at opbygge? Vi kan ikke og bør

ikke opstille konkrete lovregler om disse ting. Kærligheden er lovens opfyldelse. Går vi til Gudstjeneste og møder i dens ånd, er vi med til at opbygge og opbygges i Ånd og Sandhed og tilmed være glade og taknemmelige herover. Da kan vi måske langt om længe blive alt for alle uden at søge vort eget, thi det gør kærligheden ikke.

Og så vil Gud lægge dem til, som Han vil, og vi være fri af personsanseelse af enhver art.

Frelsens herlighed

Kristi fuldbragte frelsesværk er så rigt og herligt, at det må beskrives fra mange forskellige sider, for at man kan få en vis fornemmelse af dets udtømmelige rigdom og herlighed.

Syndernes forladelse efter Guds nådes rigdom (Efes. 1,7) er en af dets herligheder, der (som alt guddommeligt) overgår al forstand. Hvor forfærdelige vore synder end er, er Guds nåde dog mere overstrømmende rig (Rom. 5,20). Der er aldrig nogen fordømmelse for dem, som er i Kristus Jesus (Rom. 8,1). Gud har for Kristi skyld kastet alle vore synder bag sin ryg og vil aldrig mere høre tale om dem. De er borte. De er, som havde de aldrig været. Synden er *bortskaffet* af Guds lam (Johs. 1,29 og Hebr. 9,26).

Aldrig bliver vi færdige med at prise Herren for syndernes forladelse, thi at sone vore synder og skaffe dem bort kostede ham hans blod og blodige død på et kors.

Men ikke nok med det. Han har også gjort os retfærdige, d.v.s. uanklagelige, udadelige og uden pletter. Det gjorde han, da Gud opvakte ham den tredje dag (Rom 4,25). Ved at oprejse vor Frelser fra de døde, retfærdiggjorde Faderen hele hans liv, vandel og værk – han godkendte ham og hans gerning – den bestod i eet og alt for Ham. Og denne retfærdighed, udadelighed, uangribelighed tilregnes enhver, der tror på ham.

Det standser ikke her, skønt det allerede er overvældende, næsten »utroligt«, men aldrig »utroværdigt«.

Han udøste sin kærlighed i vore hjerter, thi han skænkede os sin guddommelige Ånd og gjorde enhver af os til et tempel for Helligånden. Således fødte han os ovenfra, og således er vi Guds børn, Guds arvinger og Kristi medarvinger.

Vi kunne bruge resten af dette blad til at beskrive frelsens herlighed, d.v.s. Frelserens herlighed, men lad os nøjes med at betragte den ud fra apostelen Paulus' vidunderlige ord om, at Jesus tilintetgjorde

døden og bragte

liv og uforkrænkelighed

for lyset (2. Tim. 1,10). Disse få ord forkynder, at frelsen er mere sejrrig, end vi forestiller os.

Siden syndefaldet hører liv og forkrænkelighed uløseligt sammen. Alt kød til hobe er græs, al dets ynde som markens blomster; græsset visner, og blomsterne dør – og det gør ethvert menneske også. Det er en kendsgerning, som enhver er underlagt. Videnskaben gør alt, hvad den kan, for at forlænge livet, men er lige så afmægtig overfor døden og forkrænkeligheden som et hjælpeløst barn. Men man taler, underligt nok, helst ikke om denne kendsgerning; man vil nødigt vide af den. Dødsfrygten lurer i samvittigheden; man søger at dulme den ved interessant arbejde, skøn eller rædselsfuld musik, glade festligheder eller narkotika, gode gerninger eller »lad os æde og drikke, thi i morgen skal vi dø!« For nogle er livet skønt, for andre absurd, men for ingen er det sandt, før de »kapitulerer« for Kristi kærlighed.

Selv kristne kan resignere overfor døden i stedet for at gå den i møde som en tilintetgjort modstander. Ethvert Guds barn er gået over fra døden til livet og uforkrænkeligheden. »Når du hører, jeg er død, så tro det ikke;« sagde *H.L. Ellison* til mig, »da er jeg mere spillevende end nogensinde!«

Tilintetgjort

Døden er gjort til intet. Dermed er djævelen gjort magtesløs (Hebr. 2,14). Kristus er sejrherren og det i den grad, at djævelen og døden ikke har nogen mulighed for at genvinde magten over dem, der hører sejrherren, Kristus Victor, til!

Når døden er gjort til intet, er forkrænkeligheden det også. I stedet for den »logiske« følge: synden, døden og forkrænkeligheden som den kendsgerning, ethvert menneske er underlagt, forkynder evange-

liet den modsatte »logik«: nåden, livet og uforkrænkeligheden er den kendsgerning, evangeliet har bragt for lyset. Evangeliet er sandelig et glædesbudskab.

Der skulle meget til, for at denne kendsgerning kunne blive virkelighed. Den samlede menneskehed kunne aldrig, end ikke ved sine forenede anstrengelser, gøre det.

Vor Herre Jesus kunne heller ikke gøre det ved sine mægtige undergerninger. Da han opvakte den døde, stinkende Lazarus fra graven, var det ikke til uforkrænkelighed, men til et forlænget jordeliv.

Han måtte dø i alle forkrænkelige menneskers sted, bortskaffe deres synd og dermed gøre nåden, livet og uforkrænkeligheden til den nye kendsgerning for alle dem, der har Ham som deres Herre. Denne herlige frelseskendsgerning er bragt for lyset

ved evangeliet

eller rettere: »ved det evangelium, jeg er sat til at tjene som forkynder og apostol og lærer« (2. Tim. 1,11).

Dette følte apostelen sig nødsaget til at skrive, fordi der allerede på hans tid blev forkyndt et andet og anderledes »evangelium« end hans (2. Kor. 11,4). Forkynderne af dette anderledes evangelium bebrejdede Paulus, at han ikke drog de »logiske« konsekvenser af, at døden var tilintetgjort og djævelen besejret, nemlig at herligheden, som de opfattede den, dermed er en kendsgerning: du behøver ikke mere at være syg, ej heller at lide nød eller mangle noget, blot du tror! Alt er glæde, alt er fremgang og sejr, alt lykkes for dig! Du får succes!

Efter rent menneskelige og kødelige tanker må man give disse evangelister ret. Kun få af deres tilhængere bærer ved tanken på, at en sådan forkyndelse ligger hendskabet nærmere end sandheden.

Et kendetegn ved enhver form for hendskab er, at man vil have beviser for, at guden er med sine. Evangeliet derimod er

af tro til tro uden at bygge på »beviser«.

Evangeliet er korsets ord eller ordet om korset. Kan nogen se et eneste bevis for, at Gud var med Jesus? Kan nogen se, at Jesus er opstanden og dermed eje det fuldkomne bevis på, at Gud er med ham?

(Må jeg i en parentes citere en af *Chr. Ramilds* uforglemmelige prædikener. Han sagde: Hvor skal Josef hen? Han skal sælges som slave? Hvorfor skal han det? Fordi Gud er med ham (1. Mos. 39,2). Hvorfor skal Potifars hustru have held til at få ham i fængsel? Fordi Gud er med ham (1. Mos. 39,21). Hvorfor glemte Faraos mundskænk at omtale Josef for Faraos Også fordi Gud var med ham!) Hvorfor var apostelene som dødsdømte? Hvorfor sultede de, tørstede og manglede klæder? Hvorfor blev de mishandlet? Fordi de levede af tro til tro og ikke foragedes på Gud, når han førte dem ad savnets, tabets og lidelsens vej. Hvorfor havde de ikke større fremgang, succes og store resultater at fremvise? Fordi de fulgte Jesus og som hvedekom blev lagt i jorden for at dø.

Levede de forgæves? Ja, efter menneskelig vurdering. De måtte igennem mange trængsler indgå i Himmeriget; de blev hadet, forhåndet og betragtet som uvederhæftige.

Men (og her kommer det »opsigtsvækkende«) de var *salige* under al deres modgang; *herlighedens*, Guds Ånd hvilede over dem (1. Peter 4,12-14).

Vi må selv afgøre, hvem vi vil lytte til, Paulus eller dem, der forkyndte et anderledes evangelium. Vor afgørelse må være

et Ja Ja til en af parterne og et Nej Nej til den anden part – et Både-Og kan få fatale følger.

Vælger vi at lytte til det evangelium, Paulus og de andre apostle forkyndte, befæstes vi i den overbevisning, at herligheden her i tiden ikke består i, at det kødelige menneske får alt det, kødet begærer, men i at tage sit kors op og følge Ham, der blev herliggjort ude på Golgatas høj, da han hang på et kors. Herligheden kan ikke adskilles fra Guds vilje og lydheden imod den.

Templer for Helligånden

Det herlige her i tiden er at være fyldt af Guds Ånd, kærlighedens Ånd, thi den sætter os i stand til at vandre i Jesu spor.

Det kan negativt udtrykkes ved ikke at give igen med samme mønt, ikke at hade sin fjende, ikke at stå på sin ret, ikke at lade sig overvinde af det onde, ikke at råbe op for at hævde sin ret eller gøre sig selv bemærket.

Positivt kan det udtrykkes ved at være, som Jesus var: han bar det stille, han oplod ikke sin mund, han svarede ikke igen, end ikke da han hang på korset og de hånnede ham – nej, han bad for dem.

Vi må vist desværre se i øjnene, at der ikke er ret mange Guds børn, der er fyldt af Kristi Ånd og sindelag.

Sådan er den herlighed, der er vundet til os under vor vandring hernede. Når Kristus åbenbarer sig i kraft og megen herlighed, skal også vi åbenbares sammen med Ham – og da er herligheden synlig

for enhver – og overvældende, se blot Johs. Åbenb. 21,10 flg.

At være templer for Helligånden betyder, at der altid stiger tilbedelse og taksigelse op til Gud – undertiden blandet med gråd og dybe sukke.

Sådan herliggjorde *Stefanus* sin Frelser og Herre, sådan herliggjorde apostelene ham og mange af deres åndelige børn ned gennem tiderne, helt ned til vore dage.

De gik frygtløse døden (martyrdøden for manges vedkommende) i møde, fuldt forvissede om, at døden var tilintetgjort og liv og uforkrænkelighed vundet til dem af deres Frelser. Det var langt, langt bedre at bryde op og være sammen med Kristus.

Til sidst

Liv og uforkrænkelighed er det samme som evigt liv. Sådan elskede Gud verden, at han gav sin Søn, den enbårne, for at enhver, som tror på Ham, ikke skal fortabes, men have evigt liv – her og nu i dag!

»Lad jer fylde af Ånden,« siger Paulus til os og bemærk, hvilket præg det sætter på os (Efes. 5,18-21)! Sådan er det evige liv her i tiden. Det ophører aldrig, thi døden er gjort til intet og djævelen gjort magtesløs og er nu tilskuer til, at liv og uforkrænkelighed er blevet vor del ved vor Herre og Frelser, Jesus af Nazaret, Guds søn.

Det er herligt at være herligt frelst – også når den kødelige herlighed er vanskelig at få øje på.